

המדיר פרק שביעי כתובות

עה.

עין משפט נר מצוה

מג א [תוס' ע"י י"ד סי'
רכה סעי' כאל]:
מג ב מ"י פ"ו מהל'
אשתו ה' ז' סגמ
עשין מח תוס' ע"י אה"ע
לט סעי' ד:
מד ג מ"י פ"ו מהל'
ביאת המקדש כלי"ב
יג סגמ לאוין פס':
מה ד מ"י פ"ו ס"ג ה'
א:
מו ה מ"י פ"ו ס"ג ה'
יג:
מו ז ח ט י ב מ"י פ"ו
מג"ז אשתו ה' ז'
סגמ עשין מח תוס' ע"י
אה"ע סי' ט' סעי' ד:
מד ח מ"י פ"ב ס"ג ה'
ד סגמ ס"ג טוס' ע"י
עס סי' ק"ח טפ"ק ח:

לעזי רש"י

וורוא"ה (נירווא"ה).
יבלת.
אגרא"א. חומק.
הוסיפו עליהן זיעה ושומא
סדק (של שלקת).

תוספות ר"ד

שכל המומין וכו'. וכו'.
בבכורות מפריש להו. תנא
הוסיפו עליהן זיעה ושומא
וריה הפה תניא שומא
קטנה שיש בה שיער הי"ז
מום גדולה ואין בה שיער
הי"ז מום קטנה אין זה מום
אחריו גדולה פ"ו רשב"י
עד כאשר האטיילקי א'
א"ר"ת הא מילתא מגברא
רבא שמצנא ליה ומגו
שילא (שומא בלב) נשכה
לב[ב] נעשה מקומו צלקת
הי"ז מום חני בתיראה
בין דדי אשה טפח
סבר ר"א בריה דרבא
קמיה דר"א למימר טפח
למעליה פ"י שהוא גוי
לאשה א"ל גבי מומין
תניא וכמה הוא גוי אמר
אביי ג' אצבעות תניא ר"ג
אמר ל' אשה שרדיה
גסים משל חברה ה"ז
מום וכמה א"ר מיישא
בר בריה דרבי"ל משמיה
דריב"ל טפח: מתני' היו
בה מומין ועודה בבית
אביה האב צריך להביא
ראיה שמשתארה היו
בה מומין הללו ונסתחפה
שרדהו נכנסה לרשות הבעל
צריך להביא ראיה שעד
שלא תתארה היו בה מומין
הללו והיה מקחו מקח
טעות דברי ר"מ. וחס"א
בר"א במומין שבסתר

א) לכאורה צ"ע דהשמיט לא
לדמירין דעומדת על
פסחה היו מום ואפילו
קטנה ואפי' אין בה שיער
וכן העיר כתיב ממין ל"ט על
ה"י"ף ז"ל שהשמיט ואולי
ללא זה ה"ז בעינתה ז"ל.

אי הכי סיפא דקתני אב"ל הוא שהלך בו' דצטלמא אי טעמא
משום דלזין אלס רוצה שתמצוה אשתו צב"ד צבעל לא שייך
זילתא לזין שרגיל ללכת צב"ד כל שעה לזרכו: כאן בזיעה
עוברת. שכול להעצירה ע"י רחילת מים דלחתי לא ידע דלפסל

לעצורי צקיוהו דחמרל דהיאל לא
פסלה צקנייהו שהעודה לפי שעה
הוא אפשר שמרחיזה ועוברת ואין
לפרש עוברת שעשייה להתרפאות
דהיכי נוקי מתני' צקנייהו עוברת הא
צין קצועין צין עוברין קתני ועי"ל
דזיעה עוברת שעשייה להתרפאות
ואפילו לא העצירה כשר לעודה
ללא מלחקה כולי האי ומוזהס הוי
דווקא זיעה שאינה עוברת והא
דקתני צין קצועין צין עוברין אכל
מומין דקתני הסס קאי וה"פ צין
קצועין ששניין צלותה משנה צין
עוברין ששניין סס כגון ט' חזורים:
וחכמים אומרים כד"א במומין
שכבחר בו' נראה
לרבינו יצחק דר"מ לא פליג אמומין
שנגלו דמודה דלזין יכול לטעון
דראה וניפייס הוא כדלמר סממא
דהש"ס צגמרל ועוד דלי פליג
אמומין שנגלו סס כן משכמת לה
סימפון צעדיס צמומין שנגלו
לר' מאיר ולא פליג אלא צ"ס מרחן:
אבל

תנא וכולן מזנות ותולות בבעליהן: כל מומין שפוסלין וכו': תנא הוסיפו
עליהן זיעה ושומא וריה הפה והני בכהני לא פסלי והתנן הוקן יזהחולה
והמוזהם ותנן מומין אלו בין קצועין בין עוברין פסולין באדם א"ר יוסי
בר' חנינא לא קשיא כאן בזיעה עוברת כאן בזיעה שאינה עוברת רב אשי
אמר זיעה אמוזהם קא רמית היתם גבי כהנים אפשר לעברה בקיוהא דחמרא
לא אפשר האי שומא היכי דמיא אי דאית בה שער הכא והכא פסלה אי
דלא אית בה שער אי שומא גדולה היא הכא והכא פסלה אי שומא קטנה
היא הכא והכא לא פסלה דתניא ישומא שיש בה שער הי"ז מום אין בה שער
גדולה הי"ז מום קטנה אין זה מום ואיזוהי גדולה פירש רשב"י יעד כאיסר
האיטלקי א"ר יוסי בר' חנינא בעומדת על פדחתה פדחתה ראה וניפייס הוא
א"ר פפא בעומדת לה תחת כפה של ראשה וזימנין דמתחזיא וזימנין דלא
מתחזיא א"ר חסדא הא מילתא מגברא רבה שמיע לי ומגו ר' שילא ה'נשכה
כלב נעשה מקומו צלקת הרי זה מום א"ר חסדא קול עבה באשה הי"ז מום
שנאמר כ"י קולך ערב ומראך נאוה: תני ר' נתן ביראה בין דדי אשה טפח
סבר רב אחא בריה דרבא קמיה דרב אשי למימר טפח למעליותא א"ל
רב אשי ג'בי מומין תניא וכמה אמר אביי שלש אצבעות תניא ר' נתן
אומר כ"ל אשה שרדיה גסין משל חבורתיה הי"ז מום וכמה א"ר מיישא בר
בריה דרבי יהושע בן לוי משמיה דר' יהושע בן לוי טפח ומו איכא כי האי
גוונא אין דאמר רבה בר בר חנה אני ראיתי ערביא אחת שהפשילה דדיה
לאחוריה והניקה את בנה וזלציון יאמר איש ואיש יולד בה והוא יכוננה
עליון א"ר מיישא בר בריה דר' יהושע בן לוי אחד הגולד בה ואחד
המצפה לראותה אמר אביי אחד מינייהו עדיף כתרי מינן אמר רבא וחד
מינן כי סליק להתם עדיף כתרי מינייהו דהא רבי ירמיה דכי הוה הכא לא
הוה ידע מאי קאמרי רבנן כי סליק להתם קרי לן בבלאי טפשיא:
מתני' להו בה מומין ועודה בבית אביה האב צריך להביא ראיה
שמשתארה ה' היו בה מומין הללו ונסתחפה שדהו נכנסה לרשות הבעל הבעל
צריך להביא ראיה שעד שלא נתארה היו בה מומין אלו והיה מקחו מקח
טעות דברי ר"מ וחכמים אומרים כמה דברים אמורים במומין שבסתר
אבל

זה ואחד המנפה לראותה יקרא מצנייה וציאוהו אללה: והוא יכוננה יכוננה
להיות עליון מלעלה את כל העולם: וחד מינייהו. מצני ארץ ישראל: עדיף. פקחים וחרייפוס: מתני' האז לריד
לפניה ראיה. אם זה למצוה כמובנה מן האירוסין מזה שממנו לקחתה: ונכנסה לרשות הבעל. ניסת והוא זה להולילה בלא כמובנה
על מומין שבה: הבעל לריד להביא ראיה. עדיס. וכוהו מפרש צגמרל נלקמן עי"ז: צמה דכריס אמורים. שהבעל יכול לטעון על המומין:
אין

ולא הכוס בני ישראל צבצעונים כתיב: רצא אמר. הא דקתני
אכל חכם והמירה אינה מקודשת: באשה השוכה. נת גדולים דלפי'
למ"ד רוצה אדם שתמצוה אשתו צב"ד הכא אמר אי אפשר באשה
נדרנית וגט נמי לא ניחא לי למימצא לה דלמסקר צאמה ואחותה ולא
ניחא לי דליהו קדושה: אכל הוא.

אם אמר לה על מנת שאין עלי
מומין ונדרים: טו דו. גוף שניס.
משל הדיוט הוא שהנשים אומרות
טוב לשבת עם גוף שניס משבת
אלמנה: דשומאנא גברא. משל
הדיוט הוא מי צבעלה קטן כנמלה:
כורסיס צי חראסא רמיא. כסאה
צין השרות צנות חורין מושיצה.
כלומר גם לי צעל כמוס: נפסא.
מנפס למר. ואומנות מאוסה היא:
סיקרייה צפסי צצא וסיסי. אינה
נושה לקרותו על מפתן הבית לשב
סס אכלו צפני הכל: קולסא.
ממשפחת דופי: טלפחי. עדשים
שהוא מאלל קל ואין מסרון פיס כל
ך אינה שוללת היינו אף יקרא שמו
עליה: וכולן מזנות וטולות צבעלן.
כל אלו צבעליהן שפלים ומראות להס
מזה אינו אלא שמונות תחתיהן
וכשמעצרות הן מולות את העובר
צבעל נוחה להן צאנסיס כל שהן
לפי שמונות תחתיהן: הוסיפו
עליהם: צנסיס שאין צכניהם:
ויעה. זועה ממני: שומא. וורוא"ה:
הוקן והחולה והמוזהם. לגבי מומי
צהמה תנן. וקס"ד זיעה וריה הפה
דלדס בכלל מוזהם: זיעה אמוזהם
קא רמיס. לאו רומיח היא מוזהם
גופו מסריח וצאדס נמי פוסל אכל
זיעה דלדס אינה פוסלת צכניהם
דקתני הוסיפו עליהם: דאפשר
לעצרה צקיוהא דחמרא. צין קהה
איגר"ל צבע"ז עד שיעבוד עבודתו:
וריה הפה נמי כו'. אכל גבי אשה
שהוא מדבר עמה כל שעה לא אפשר:
נעומדה על פדחה. ולעולם צשאין
זה שער וקטנה: פדחה. מלחה:
ונעשה מקומו לנקס. שנשאר סס
רוסס משחיתה המכה: לנקס.
פינדרור"ל דוגמתה צשחיתת חולין
דף קד). גבי תנור כלי חרס דללקיה
מלנק: למעליותא. והכי קאמר
גוי הוא לאשה שיהו דדיה מוצלס
טפח: גבי מומין תניא. הך מתני'
גבי מומין תניא דקא חשיב זיעה
ושומא וריח הפה ושאר מומין וטפח
צין שני דדי אשה: וכמה. גוי לה:
וכמה. יהו גסין אחת) משל חבורתיה
ויהו מום: ולציון יאמר. משום
דאיירי זה רבי מיישא נקיץ לה. ולציון
יאמר איש ואיש יולד בה לעמיד לזה
כשתקיים מקרא שכתובס והציאו את
כל אחיכס מנחה לה' וגו' כל מקוס
שימצאו סס ישראל יאמרו העמים
זהו מצני ציון זה יולד זה נציאנו
סס: ולציון. כמו וישאלו אנשי
המקוס לאשתו (בהאשת טו) על
אשתו: אחד הגולד בה כו'. איש

שיר השירים כי ביד
הקצין יאמר איש
ואיש יולד בה והוא
יכוננה עליהן:
ההלים פ"ה

א) גישן מו. וע"ש].
ב) לנלי עד: ד' וע"ש].
ג) נסס מ"ה]. ד) צין קיא].
ד) דף מה. יממת
ק"ח: ט) ונימות סס].
ו) בכורות מה. ט) וס סס].
ז) נפמות מב. ע"ש].
ח) נפסחים ד: יומא ט.
ט) זכסיס: ס) נפמות ג.
כ) בכורות מה: ט) ס"א נלה.
ס) נ"שעה סו]. ט) חמגוס
של טוסיס.

תורה אור השלם

1. ולא הפה בני ישראל
בי נשבעו להם גשיא
העדה צין אלהי ישראל
וילנו כל העדה על
הבשאים: יהושע ט יח
2. יזנה הבגין השלע
בסתר המדרגה הראיני
את מראיך השמיעי עיני
את קולך בי קולך ערב
ומראיך נאחז:
3. ולקצין יאמר איש
ואיש יולד בה והוא
יכוננה עליהן:
ההלים פ"ה

מוסף רש"י

כי נשבעו להם. והיה
להם להשלי אשבעתי
כי לא משום דאמר
צניס (גישן מו.). ימית
שניס רביס השמי
גבי זכה דשנין כ"י
כפליה נדה (טו). עדה
כתיב בהו. עדה עשרה.
דכתיב גבי מרגלס (נמדבר
יז) לעדה היעה, יאלו
יהושע וכו' (טו). אדום
ורצה שתתבזה אשתו
בב"ד. לומר איט מקפיד
בך, הלך צין קיית
חכס מזי ללקלה (טו).
טב למיתב טן דו
מלמיתא ארמלו. משל
הוא שהנשים אומרות על
צעל כל דהו, סהוא טוב
לשבת עם שני גופים שבת
אלמנה (מדושי' חא). טו דו,
גנופסי טניס. צעל ואשתו,
ואפילו איט לה אלא
לזנות בעלמא (מדושי' ז.
וכע"ז יבמות ק"ח). לומר
אשה צבל דהו ניחא לה
(ביק קיא). דשומשומא
גברא. צעל גון כנמלה,
כורסיס ביה ריראה רמי
לה. מחוקק ענמה נשואה
ועומת כסאה אכל חטונת
חיות הלך (יבמות ק"ח).
דנפסא גברא. אדום].
מלוסה. מנפן אמר (טו).
ורקלסא
גברא. מנפן ספול משפחה
(טו). והמוזהם. משרית
(בכורות חא). מומין
אלו. האמומין ככורי. צין
קצועין צין עוברין. כל צין
שין גו. פסולין באדם.
כסין לעבודה (טו סג).]